

Grobnica za Borisa M.

Josip JOVIĆ

Medijski linč koji se vodi protiv Borisa Mikšića, takmaca na proteklim predsjedničkim izborima, gotovo je preslika ruske avangarde nakon Oktobarske revolucije, kada su se slikama, plakatima, karikaturama i krupnim naslovima mladi revolucionarni umjetnici obrušavali na kulake, pripadnike građanske klase i na razne nepouzdate elemente, što je nerijetko u konačnici završavalo likvidacijama. Na ovoga povratnika iz Amerike, koji se usudio natjecati za predsjednika države i koji je postigao iznenađujuće dobre rezultate sručila se sva sila difamacija, brojnih komentara i informacija iz obavještajnog podzemlja, s krajnom porukom kako tog čovjeka valja jednom zauvijek otjerati i zakopati duboko pod zemljom da se više nikada ne usudi poželjeti neku političku funkciju. Očito su istraživači javnog mišljenja i prije izbora imali pokazatelje o Mikšićevoj solidnoj i prijetećoj popularnosti, koje su, međutim, krili od javnosti kako mu dodatno ne bi puhali u jedra. Time se može objasniti velika količina unaprijed spremljenih antipropagandnih (dez)informacija. Odmah negdje u jeku kampanje nazvali su ga, bez ikakva vidljiva razloga i povoda, egzibicionistom, ridikulom, krajnjim desničarom i čak fašistom. Nakon prvoga kruga izbora pojavljuju se vijesti kako je riječ o lažnom poduzetniku koji se obogatio trgujući s Hrvatskom u vremenu Tuđmanove vladavine. Kako se, međutim, pokazalo, da je on bio bogat čovjek još prije dvadeset godina i kako nije uopće trgovac već proizvođač koji posluje s mnogim zemljama u svijetu, od kojih na Hrvatsku otpada vrlo mali dio, ozbiljna je analitičarka jednog tjednika, kao dosljedan marksist ustvrdila kako se Mikšić obogatio na eksploataciji američke radničke klase, odnosno klasne braće istih onih koji su, o apsurdna, glasovali za njega! Nakon svega pojavila su se šokantna otkrića iz Mikšićeva privatnoga života o sukobima u

obitelji, razvodima, itd., što je već prije sedamnaest godina dobilo svoj sudski epilog i što u krajnjoj liniji javnost ne bi trebalo zanimati. Ali već sutradan završitale su kao po narudžbi voditeljice raznih ženskih udruga. Prva se začudila što se čovjek s takvom prošlošću usudio kandidirati, druga je zaprijetila da će organizirati demonstracije usudi li se on još koji put kandidirati, a treća ga je zauvijek diskvalificirala za bilo kakvo javno i političko djelovanje. Mikšić je došao ni od kuda, kao jahač namjernik, nepoznat netko, koji je sjeo za kartaški stol za kojim su karte već bile podijeljene zaprijetivši da će pokupiti novce. On je zaprijetio svojom pojavom kako bi mogao poremetiti sustav kontrolirane demokracije, koji je faktički uspostavljen u Hrvatskoj, u kojemu sva važna mjesta moraju biti pokrivena pouzdanim, poslušnim kadrovima koji će provoditi volju Velikog brata. Mediji su, naravno, kao moćan mehanizam manipulacije i sredstvo besramne političke promidžbe, odnosno protežiranja počudnih i eliminacije nepočudnih ideologija i ljudi, samo dio toga sustava.

Čovjek s Trešnjevke, eto, neće biti hrvatski predsjednik, ali bi mogao postati zagrebačkim gradonačelnikom, što je dodatni, jako ozbiljan razlog za nastavak kampanje protiv njega. Spomenuta analitičarka to čak i ne krije kad upozorava kako izravni izbori za gradonačelnike nisu dobri, jer bi oni mogli opet neplanirano izbaciti na površinu, kako se ona izrazila, nove "mikšiće"!?

Sudbinu Borisa Mikšića prije njega su doživjeli mnogi drugi političari, koji se nisu uklapali u zacrtana pravila i planove. Dražen Budiša bio je najnapadaniji i najviše vrijeđani političar u Hrvatskoj u onom vremenu kad je kao član koalicijske vlade remetio Račanovu stabilnost. Njemu nisu mogli ništa čak ni izmisliti što bi bilo kompromitantno, nisu ga mogli proglasiti ni radikalom, pa su ga gađali oružjem iz karakterološkog arsenala (karijerist, narcis i tome slično). Ili uzmimo primjer odlazećeg Andrije Hebranga. On je još prije godinu dana u ideološkim centrima procijenjen kao mogući nacionalistički predsjednički kandidat koji bi mogao ugroziti Stjepana Mesića. Niti mjesec dana nakon preuzimanja uloge ministra zdravstva okrivljen je za raspad

zdravstvenog sustava, smanjenje prava, ugrožavanje bolesnika i novorođenčadi. Pokušali su mu namjestiti neke afere, nisu ga štedjeli ni teških političkih kvalifikacija, najčešće se potala ona o rigidnom desničaru, nazivalo ga se najvećom štetoćinom Sanaderove Vlade. I sve je to praćeno tobožnjim anketama po kojima je neprestano zauzimaćo mjesto najomraženijeg političara, što nakon takva progona i kampanje, koja je bila usmjerena na najosjetljivije područje, područje ljudskog zdravlja, ne bi ni bilo ćudno. Hebrang je izložen bjesomućnim i bešćutnim napadima i u danima svoje teške borbe za zdravlje. S druge strane, kad je bila rijeć o "njihovim" političarima, o političarima koji slijede zacrtanu liniju kolonizacije Hrvatske složno su prešućene sve političke i financijske zloupotrebe, i ne baš uzorni privatni životi.